

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodoso Episcopo. 231.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Zosimo Maroni. 230.

Aiunt nonnulli, ne Metrodorum quidē Epicureum ita per res ipsas Epicuri, qui ab omnibus sapientibus abdicatus & profcriptus est, dogmata confirmasse, vt misera vestra trinitas confirmat. Quamobrem si vera loquuntur, impudicitia vestra ac lasciuia finem imponite. Sin minus, pudicitia hærete.

Theodosio Episcopo. 231.

Vereor quidem dicere, ne adulari videat (omnium enim leuiorum vitiorum turpissimum esse adulationem existimo) dicam tamen à veritate coactus. Nemo, vt opinor, imò vt persuasum habeo, eas animi dotes atque virtutes, quæ in te insunt, verbis ullis consequi possit, ne si decem quidem linguas, ac decem ora, parèmq; linguis animarum numerum habeat.

Dionysio Presbytero. 232.

Qui, cum nullum in se bonum agnoscit, verborum modestia vititur, ignoscēs, vel agnoscens potius, ac non modestus est. At qui post multas virtutes summisse de se sentit, is demum proprie est, qui modestum se præbere nouit.

Martiniano. 233.

Corporum amorem, vt qui acris quidē sit, verum ecleriter extinguatur, ob eam causam pictores eum facibus & pennis depingunt: quoniam nunc libidinem inflamat, nunc rursus ob saturitatem auolat. At pecuniarum amorem nemo vnquam aut fingere, aut scribere ausus est. Cuius rei hæc forraste causa est, quia ne amor quidē est, sed insanibilis furor. Aut hæc forraste, quia nec fingi nec describi potest. Neque enim quinquaginta duntaxat capita habet, vt fabulosa illa hydra, per quæ ad inexplebilem ventrem cibos transfmiferat, nec insaturabilis illius por-

Zosimo Maroni. 230.

Φασί τινες, ὡς ἔδδ' Μητροδώρου, ὁ Ἐπικούρειος, ἔπος Διὸς παραγμάτων ἐβεβαίωσεν. Ἐπικούρου τὴν παρὰ πάντων τῶν σοφῶν ἀποκηρυχθέντος τὰ δόγματα, ὡς ἡ ἀβλία ὑμῶν τριήτης. εἰ τοίνυν ἀληθεύσῃσι, παύσαθε τῆς λαχρείας. εἰ δὲ μὴ, ἔρχεσθε τῆς σωφροσύνης.

Theodosίῳ Ἐπισκόπῳ. 231.

Ὅκινῶ μὲν εἰπεῖν, Διὸς τὸ μὴ δοῦσαι κολακείην· πάντων γὰρ τῶν λεπτῶν παθῶν τὴν κολακείαν αἰχροτέραν ἡγοῦμαι. Φέρσω δὲ ἕκαστον τῆς ἀληθείας ἀναγκαζόμενος. ὅτι οὐδεὶς, ὡς οἶμαι, μᾶλλον δὲ πέπεισμαι, τῶν σοφῶν ἀποκηρυχθέντων πλεονεκτημάτων ἐφικέσθαι δυνατὸν. οὐδ' εἰ δεκά μὲν γλώσσας, δεκά δὲ στόματα ἔχοι, καὶ ψυχὰς ταῖς γλώσσαις ἰσαριθμῆς.

Διονυσίῳ πρεσβυτέρῳ. 232.

Ὁ μὲν μηδὲν ἐαυτῷ, ὁ σοφὲς, συνειδώς ἀγαθόν, μετριολογῶν, συζητῶμαι, μᾶλλον δὲ ἁπλοῦς, ἢ ταπεινοφρονῶν ἔστιν. ὁ δὲ μετὰ πολλὰ κατωρθώματα ταπεινοφρονῶν, ἢ τὸς ἔστι κυεῖως, ὁ μετριάξεν εἰδώς.

Μαρτινιανῷ. 233.

Τὸν μὲν τῶν σωμάτων ἔρωτα, ἅτε θρῆμυ μὲν ὄντα, ταχέως δὲ σβενύμενοι, Διὸς τὸ τοιοῦτο οἱ ζωγράφοι οὐ καμπάσι καὶ πέρυξι ζωγράφουσιν, ὅτι ποτὲ μὲν ὑπεκχέει τὰ πάθη καπνίζων ποτὲ δὲ Διὸς κόρον ἀφίπταται. τὸν δὲ τῶν χρημάτων ἐδεῖς ἔπει πλάσσει ἔπει ζωγράφου ἐτέλμησε. τάχα μὲν εἰσφθῆ δὲ οὐδὲ ἔρωτος ἔστιν, ἀλλὰ μανικῆ ἀνίκετος. τάχα δὲ ἐπειδὴ οὔτε πλεονεκτημάτων ἀλλ' οὔτε ζωφῆται αὐτὸν οἴοντε. οὔτε γὰρ πεντηκονταμόνον ἔχει κεφαλὰς, καὶ τὴν μυθεωμένην ὑδρα, δι' ἣν τῶν ἀπλη-